

Am rămas un fidel cititor de poezie scrisă de tineri și pot spune că „fenomenul douămiist” îmi este cunoscut în toate manifestările lui, precum îmi este cunoscut și cel post-douămiist, de care critica literară încă nu s-a ocupat în mod serios. Ca în orice curent generaționist, puțini sunt autorii care au o personalitate creatoare, un stil bine definit, puțin se rup de mulțimea de „practicanți” ai scrisului, de „pluton”. Cei mulți, din „pluton”, au rămas undeva în „Valea Plângerii”, în căutarea identității...

De mai bine de șase luni citesc poezia tânărului Ionuț Caragea, un poet care nu seamănă la scriitură cu nimeni. Comunicăm aproape zilnic; Ionuț scrie poezie aproape zilnic, cu o fervoare aproape religioasă, de sacerdot, și mă pot mândri că sunt printre primii cititori ai poemelor noi. Pot spune, fără să greșesc, că poezia lui Caragea nu seamănă cu a cuiva. Fiecare poem are imagini și idei proaspete, genuine, care pe mine și nu numai pe mine, mă uimesc. Sacrul și profanul, eternitatea și durata trec dintr-un poem în altul, dintr-o ipostază în altă ipostază, încât ai senzația că asिști la efortul tainic și ocult al unui alchimist al cuvintelor. Adesea mă întreb cât va rezista athanorul lăuntric al poetului, când „va fi luat în primire” de manierism, de autopastisare. Greu de răspuns, câtă vreme poetul pare să fi înțeles argheziana sintagmă „cuvinte potrivite” și câtă vreme lucrează sub specia ei, neobosit și cu aceeași prospețime. Spune poetul undeva: ”i-am dat iubirii tot ce aveam”. Câtă vreme poetul va îndestula iubirea cu viața sa, cu bucuriile simple și omenești, va deține și dreptul inalienabil de a mărturisi frumusețea.

O carte a poetului se cheamă „Absența a ceea ce suntem”. Cred că în vremurile din urmă, informatizate până la frig și care, paradoxal, au schematizat relațiile inter-umane, această absență din ființa noastră consistentă este poezia. Redobândirea poeziei ca dimensiune sacră a omului este ocupația, profesia de căpătâi a lui Ionuț Caragea, este condiția și rațiunea sa de a exista, amintitoare de fervoarea cu care Petre Țuțea afirma că este de profesie român.

Aurel SIBICEANU

Poeme din volumul Absența a ceea ce suntem, Fides, 2009

Colecționarul poemelor de unică folosință

aș fi vrut ca Dumnezeu să fie măcar o dată om
și să petreacă ceva timp și cu mine
să ne întâlnim într-o bună zi pe stradă
el să mă bată cu palma pe umăr
ce faci prietene?
apoi să fumăm o mahorcă
să bem un pahar
să stăm de vorbă cu orele
despre femei
să cădem beți pe sub mese
el poate să se prefacă
apoi dimineața să mâncăm o ciorbă de burtă
acrită cu oțet
la nota de plată
să fie totul trecut în contul lui

Written by Aurel Sibiceanu

Thursday, 04 November 2010 19:04

cu promisiunea unei rugăciuni de mulțumire
și în clipa de pe urmă
să ne dăm mâinile bărbătește
să ne strângem în brațe
și să ne ținem minte
pentru totdeauna

oamenii pe care i-am întâlnit o dată în viață
aduc pe undeva cu Dumnezeu
îmi lipsesc îmbrățișările lor
strângerile de mână
dar mai ales privirile
atunci când timpul
uita să respire

de la o vreme îmi bat amintirile în cuie
sunt colecționarul poemelor
de unică folosință

Inimă de poet

mai bine să-ți ascuți inima și să greșești

decât să trăiești cu regrete tardive

mai bine să investești în dragoste și suferința ei

decât să-ți vinzi sufletul

pentru o stare de bine

doar pentru o stare de bine

poetul tot poet rămâne

și chiar dacă-i rătăcitor printre cuvinte

sau exilat departe pe o insulă pustie

poetul tot poet rămâne

cu inima lui uriașă

Written by Aurel Sibiceanu

Thursday, 04 November 2010 19:04

cât o patrie

bătând în pieptul unui copil

căci asemenea unei plante fără lumină

în trupul omului fără dragoste

crește o mătrăgună

înveninându-i sângele

numai cine cunoaște singurătatea

va stăpâni cuvântul

numai cine cunoaște durerea

va stăpâni timpul

Written by Aurel Sibiceanu

Thursday, 04 November 2010 19:04

numai cine greșește și recunoaște

își va primi iertarea

nu, nu, aceasta nu este o poezie

și nici o lecție de viață

este oglinda

în care se privește un poet

cu inima lui uriașă

cât o patrie

bătând în pieptul unui copil

Written by Aurel Sibiceanu

Thursday, 04 November 2010 19:04

Metastaza zăpezii

aici fiecare poet își are propria identitate

cu palmele ca niște frunze de arțar

în culorile verii indiene

cu metastaza zăpezii în suflet

făina oaselor unui dumnezeu exilat departe

mai departe decât frigul arctic

Written by Aurel Sibiceanu

Thursday, 04 November 2010 19:04

ce își agață sutana la uși

orbesc de atâta zăpadă orbesc

și tot ce-mi rămâne este marea mea cea neagră

ca un corb cu gingii însângerate

ca un corb cu lacrimi în ochi

zburând în fiecare seară la marginea viselor mele

redându-mi vederea de-altădată

aici fiecare poet își are propria identitate

noți de vis și coca cola

nici măcar vinul nu mă mai lasă

Written by Aurel Sibiceanu

Thursday, 04 November 2010 19:04

să mă pierd în apoteoza delirului

nici măcar fumul cu miros de cireșe sau piersici

nici măcar pozele cu iubirile

pe care le-am zidit în poeme matusalemice

nimic nimic nimic

încet încet metastaza zăpezii

mă transformă într-un om trist de zăpadă

căruia nicio primăvară
și nicio zi de doisprezece aprilie
nu-i va topi zâmbetul lipsă

Oaselor, oaselor, frigului oaselor

privește atent prin transparența moale a cărnii

adevărul aparține doar oaselor

privește atent prin păienjenișul venelor înfometate

adevărul aparține doar oaselor

privește atent și lasă atingerile

să rabde de singurătate

din pământ ne naștem

Written by Aurel Sibiceanu

Thursday, 04 November 2010 19:04

În pământ ne întoarcem

adevărul aparține doar oaselor

și toate cuvintele

din măduva roșie a imaginației mele

și toate cuvintele pe care le-am pus

pe catapeteasma durerii

îți rămân mărturie

adevărul aparține doar oaselor

vorbește, vorbește și iar vorbește

până vei învăța să taci

Written by Aurel Sibiceanu

Thursday, 04 November 2010 19:04

adevărul aparține doar oaselor

oaselor, oaselor, frigului oaselor

Poet prin lumea orbilor

la naștere am rupt tăcerea ca pe un cordon ombilical

și am rămas să trăiesc hrănindu-mă

singur prin gura cuvintelor mele

Written by Aurel Sibiceanu

Thursday, 04 November 2010 19:04

am învățat să merg ca un baston

prin lumea orbilor

când m-am oprit

mi-am privit narcisist propria creație

într-un ochi

într-un ochi de apă

...am plecat înaintând

prin propria viață ca un poet

împotriva curentului

Written by Aurel Sibiceanu

Thursday, 04 November 2010 19:04

căutând sursa inspirației mele

voiam să-ntorc toate cuvintele ce mi-au fost date

și să trăiesc din nou tăcerea

ca pe un ritual de împerechere

cu eternitatea

Soarele mort

mais c`est dans la tendresse d`une première pluie

que nous mourrons

Written by Aurel Sibiceanu

Thursday, 04 November 2010 19:04

Marie-Claire Blais

inima-mi bate în ritmul unui cortegiu funebru

merg pe aceeași stradă

același drum spre casă cu scleroză în plăci

undeva departe se aude un cântec de jale

soarele mort

soarele mort și păsări stau de priveghi

ce lume este asta îmbrăcată cu haina pe dos

Written by Aurel Sibiceanu

Thursday, 04 November 2010 19:04

ce lume este asta în care timpul

învață să meargă în cărje

ce lume este asta în care nevoia de somn

este nevoia vitală de a muri o dată pe zi

vise ce vise străine mai bat la porțile întredeschise

ce cuvinte ce cuvinte domnule poet

inima mea se umple de frumusețea unor cuvinte

la fel cum coșciugul se umple

de frumusețea unui mort

merg pe aceeași stradă

același drum spre casă cu scleroză în plăci

Written by Aurel Sibiceanu

Thursday, 04 November 2010 19:04

Absența a ceea ce suntem

mai întâi oamenii și apoi profețiile lor

suntem ceea ce suntem și totuși căutăm un răspuns

nu credem în alți dumnezei în alți dumnezei nu credem

mai întâi oamenii și apoi profețiile lor

tot ce atingem pare străin

firească atingerea străin sentimentul

Written by Aurel Sibiceanu

Thursday, 04 November 2010 19:04

nu credem că este ceva mai străin decât noi

nu credem în fapte și totuși nimic

din gânduri nimicul

nu credem în alți dumnezei în alți dumnezei nu credem

ne doare absența a ceea ce suntem